

Sygn. akt IXU 33/16

(...)

Orzeczeniem z dnia 30 września 2015 r. (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w S. odmówił T. S. wydania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 12 lutego 2015 r. Zespół wydał już orzeczenie nr (...). (...).1. (...).2014, w którym zaliczył wnioskodawcę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń narządu ruchu. Jednocześnie wskazano, że orzeczony stopień ma charakter trwały i orzeczenie wydano na stałe. Dalej stwierdzono, iż powyższe orzeczenie nie utraciło ważności, gdyż w świetle przeprowadzonych przez Zespół badań lekarskich i dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy nie nastąpiła zmiana stanu zdrowia uzasadniająca zmianę stopnia niepełnosprawności T. S., brak jest zatem podstaw do wydania nowego orzeczenia.

Na skutek odwołania T. S., w dniu 10 listopada 2015 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. wydał orzeczenie, w którym utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w S., wskazując w uzasadnieniu, iż przytoczone przez skarżącego argumenty w świetle zgromadzonej dokumentacji medycznej nie dają podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Zespół wskazał, że T. S. nie wymaga aktualnie konieczności sprawowania stałej lub długotrwałej opieki innych osób w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację, ponieważ nie jest całkowicie zależny od otoczenia w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwianiu kontaktów ze środowiskiem. Zespół nie stwierdził zmiany stanu zdrowia T. S. w stosunku do stanu zdrowia będącego podstawą ustalenia posiadanego umiarkowanego stopnia niepełnosprawności w orzeczeniu (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 12 lutego 2015 r.

Od powyższego orzeczenia odwołał się T. S.. W uzasadnieniu odwołujący wskazał, że obecnie jego stan zdrowia znacznie się pogorszył. Z osoby chodzącej z pomocą sprzętu rehabilitacyjnego, stał się osobą leżącą wymagającą przez 70% miesiąca pełnej opieki zarówno pod względem higieny jak i karmienia. Odwołujący podniósł, że obrzęki kręgosłupa powodują, że nie jest w stanie sam, bez czyjejs pomocy zrobić czegokolwiek, wykonanie jakiegokolwiek ruchu staje się niemożliwe z uwagi na silny, paralizujący ból. Powołał się na wyniki badań tomografii komputerowej i rtg. Odwołujący się wskazał, że wg orzecznika nie spełnia przesłanek do uzyskania karty parkingowej, a to znacznie ułatwiło by mu funkcjonowanie.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Podkreślił, że T. S. nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.), pozwalających na przyznanie uprawnień do karty parkingowej, gdyż nie ma znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. S. urodził się (...) Ma wykształcenie wyższe prawnicze. Pracował w Komendzie Wojewódzkiej jako inspektor. Od 25 lat jest na emeryturze. Obecnie pracuje jako kierownik klubu sportowego. Zamieszkuje wraz z żoną i synem.

Od około 40 lat odczuwa dolegliwości bólowe kręgosłupa. Z tego powodu w 1983 r. przebył zabieg operacyjny polegający na usunięciu dysku L5/S1.

Aktualnie T. S. uskarża się na bóle kręgosłupa lędźwiowego promieniujące do kończyn dolnych.

Dowód: zaświadczenia lekarskie o stanie zdrowia – k. 26, k. 15, k. 4 akt rentowych, oceny funkcjonowania społecznego oraz zakresu niezbędnej opieki i pomocy – k. 44-45, k. 33, k. 19, k. 7 akt rentowych, ocena stanu zdrowia – k. 46, k. 34, k. 20, k. 8 akt rentowych.

Obecnie u T. S. rozpoznaje się przewlekły zespół korzeniowy kręgosłupa lędźwiowego oraz dawno przebyte zabieg operacyjny dysku z poziomu L5/S1.

Dowód: ocena stanu zdrowia – k. 46, k. 34, k. 20, k. 8 akt rentowych, opinia biegłych z zakresu neurologii i ortopedii k. 17-18.

Schorzenia te powodują u T. S. umiarkowany stopień niepełnosprawności.

T. S. nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. Zm.), pozwalających na przyznanie uprawnień do karty parkingowej, gdyż nie ma znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się.

Dowód: opinia biegłych z zakresu neurologii i ortopedii k. 17-18.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się nieuzasadnione. Analiza zebranego materiału dowodowego nie dała bowiem podstaw do uznania za błędną oceny stopnia niepełnosprawności odwołującego się dokonanej w zaskarżonym orzeczeniu.

Orzekanie o stopniu niepełnosprawności jest regulowane przez ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst – Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407 z późn. zm.) oraz rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr 139, poz. 1328 ze zm.).

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U.11.127.721 z późn. zm.) rozróżnić można trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. (art. 4 ust. 1 ustawy). Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy). Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub techniczne. (art. 4 ust. 3 ustawy).

Standardy w zakresie kwalifikowania do poszczególnych stopni niepełnosprawności, uregulowane zostały w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (t.j. Dz.U. 2015.1110). I tak zgodnie z rozporządzeniem: niezdolność do pracy oznacza całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu (§ 29 ust. 1 pkt 1), konieczność sprawowania opieki - całkowitą zależność od otoczenia polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem (§ 29 ust. 1 pkt 2), konieczność udzielania pomocy, w tym pomocy w pełnieniu ról społecznych – zależność od otoczenia wymagającą wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 29 ust. 1pkt 3), czasowa pomoc w pełnieniu ról społecznych – konieczność udzielania pomocy, o której mowa w § 29 ust.1 pkt 3 w okresach wynikających ze stanu zdrowia (§ 30 ust. 1 pkt 1), a częściowa pomoc w pełnieniu ról społecznych – wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o której mowa w § 29 ust. 1pkt 3 (§ 30 ust. 1pkt 2), istotne obniżenie do wykonywania pracy -

naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną (§ 31 ust. 1 pkt 1), ograniczenia w pełnieniu ról społecznych - trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu (§ 31 ust. 1 pkt 2), zaś możliwość kompensacji ograniczeń - wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (§ 31 ust. 2 rozporządzenia).

W rozpoznawanej sprawie niespornym było, iż wnoszący odwołanie jest osobą niepełnosprawną. Spornym natomiast pozostawał stopień jego niepełnosprawności. T. S. kwestionował bowiem zaliczenie go przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności wskazując, iż stan jego zdrowia uległ znacznemu pogorszeniu. Domagał się także przyznania uprawnienia do karty parkingowej, określonego w art. 8 ust. 3 a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.)

Jak już wskazano na wstępie, analiza zebranego materiału dowodowego nie dała podstaw do podzielenia tego stanowiska.

T. S. cierpi na przewlekły zespół korzeniowy kręgosłupa lędźwiowego.

Z przeprowadzonych przez przedstawicieli zarówno Powiatowego, jak i Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wywiadów wynika, że odwołujący, mimo występującego u niego schorzenia, pozostaje zdolny do pełnienia ról społecznych oraz samodzielnej egzystencji. Przede wszystkim jest w stanie samodzielnie się poruszać i komunikować, o czym świadczy chociażby jego zachowanie na rozprawie (samodzielne stawiennictwo w Sądzie, składane oświadczenia) oraz składanie pism procesowych.

Wymaga on częściowej pomocy w pełnieniu ról społecznych, polegającej na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

Szczegóły stanu zdrowia odwołującego zostały przez Sąd ustalone w oparciu o analizę treści dokumentacji lekarskiej znajdującej się w aktach sprawy oraz dopuszczone dowody z opinii biegłych sądowych. Rzetelność i prawidłowość sporządzenia wspomnianych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ich treść nie budziła również wątpliwości Sądu, dlatego też Sąd uznał je za miarodajne dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie, w szczególności co do aktualnego stanu zdrowia odwołującego.

Ustalenia Sądu znalazły potwierdzenie w opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii i neurologii.

Biegli ortopeda H. M. i neurolog T. P. (1), po przeprowadzeniu badania odwołującego i przeanalizowaniu dotyczącej go dokumentacji medycznej, rozpoznali u T. S. przewlekły bólowy zespół korzeniowy kręgosłupa lędźwiowego.

Z opinii biegłych wynika, iż schorzenia wnioskodawcy nie upośledzają funkcji narządu ruchu dającego podstawę do orzeczenia niepełnosprawności w stopniu znacznym. Opinie biegłych, wydane po badaniu przedmiotowym T. S. oraz analizie dostępnej dokumentacji medycznej dotyczącej stanu jej zdrowia (której rzetelność i wiarygodność nie były podważane przez strony i nie budziły wątpliwości sądu) są jasne, pełne i spójne, a ich wnioski w sposób logiczny i przekonujący umotywowane. Biegli szczegółowo opisali stan zdrowia badanego istniejący w dacie badań (stan ogólny, ruchomość kręgosłupa i kończyn, objawy neurologiczne), postawili rozpoznania korespondujące z odnotowanymi w dokumentacji medycznej badanego oraz wyjaśnili, dlaczego nie znajdują podstaw do uznania u niego niepełnosprawności znacznego stopnia. Opisane przez biegłych upośledzenie funkcji organizmu T. S. czyni przekonującym wniosek o niewystępowaniu w jego przypadku niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Wszystko powyższe, przy uwzględnieniu nadto, iż biegli to wysokiej klasy fachowcy o wieloletnim doświadczeniu zawodowym, także klinicznym, wieloletnim doświadczeniu orzecznictwem i specjalności odpowiedniej do schorzeń odwołującego się znajdujących potwierdzenie w złożonej dokumentacji medycznej, nakazywało uznać ich opinie za rzetelne i wiarygodne, a w konsekwencji podzielić zawarte w nich wnioski nie znajdując żadnych podstaw do ich kwestionowania.

Za taką podstawę nie mogą zostać uznane zarzuty T. S., stanowią one bowiem w istocie subiektywną polemikę z wnioskami opinii.

W piśmie procesowym z dnia 8 sierpnia 2016 r. odwołujący wskazał, że stan jego zdrowia od momentu badania uległ dalszemu pogorszeniu skutkiem czego na miesiąc wrzesień 216 r. zaplanowana została operacja kręgosłupa odwołującego się na oddziale neurochirurgii. T. S. podniósł, że nie zgadza się z opinią biegłych sądowych, bowiem wnioski zawarte w ich opinii pozostają w sprzeczności z wynikami badań lekarzy pod których opieką prywatnie pozostaje odwołujący się. W ocenie odwołującego opinia biegłych nie odnosi się do stanu jego zdrowia. Podniósł, że większość czasu spędza w łóżku, nie jest w stanie samodzielnie wstać, przewrócić się, odżywiać, umyć, czy też załatwiać potrzeby fizjologiczne. Każdy ruch powoduje u niego bolesny paraliż kończyn dolnych, drętwienie i brak czucia w nogach. Dodał, że przez problemy z kręgosłupem szyjnym ma bardzo ograniczony ruch głową, ma problemy z uniesieniem rąk do góry. Jak wynika z badań cierpi na perforacje w stawach barkowych. Ze względu na mocno zaawansowany proces zwyrodnienia, nie ma szans na poprawę stanu zdrowia.

Organ rentowy nie formułował zarzutów pod adresem opinii biegłych.

Zdaniem Sądu, opinia sporządzona przez biegłych charakteryzuje się wszechstronnością, zrozumiałością i brakiem wewnętrznych sprzeczności, jak również wnikliwością w zakresie badania odwołującego i rozpoznania jego dolegliwości. Wnioski opinii zostały przez biegłych wyciągnięte w sposób logiczny i odpowiedni do wyników przeprowadzonych badań oraz w oparciu o gruntowną analizę dokumentacji medycznej. W tym zakresie opinie wzajemnie się uzupełniają tworząc jednolity obraz stanu zdrowia odwołującego i pozwalający na ocenę sprawności T. S.. Stąd też, przy uwzględnieniu, że opiniujący biegli to wysokiej klasy fachowcy o wieloletnim doświadczeniu klinicznym w zakresie, w jakim opiniowali w niniejszej sprawie, sporządzone ekspertyzy zasługują, zdaniem Sądu, na przyjęcie za miarodajne dla wydania orzeczenia w sprawie.

Odwołujący kwestionując wnioski opinii nie przedstawił konkretnych zarzutów mogących podważyć fachowość sporządzenia opinii przez biegłych, nie wskazał argumentów merytorycznych na poparcie swej tezy o kwalifikowaniu się do wyższego, stopnia niepełnosprawności. W tym stanie rzeczy zarzuty odwołującego nie zasługiwały na uwzględnienie. Natomiast wskazywani przez niego lekarze prowadzący dotychczas leczenie: R. N., J. B. i T. P. (2) opisali przebieg tego leczenia w historii choroby, która była dostępna biegłym i została przez nich uwzględniona.

Z dokumentacji złożonej przez T. S. nie wynika inny aktualnie stopień dysfunkcji jego organizmu, niż opisany przez biegłych w opiniach. Wbrew treści zarzutów do opinii ortopedy i neurologa do akt nie została dołączona dokumentacja potwierdzająca pogorszenie stanu zdrowia odwołującego się.

Trzeba podkreślić, że ustawodawca wiąże znaczny stopień niepełnosprawności z koniecznością stałej lub długotrwałej opieki w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Konieczność opieki, o jakiej mowa, oznacza zaś całkowitą zależność od otoczenia polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem (§ 29 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności). Ustawa o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych zawiera dodatkowo definicję niezdolności do samodzielnej egzystencji warunkującej zaliczenie do znacznego stopnia niepełnosprawności. Zgodnie z art. 4 ust. 4 tej ustawy niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację. Wnoszący odwołanie nie wskazywał, jakich

czynności nie może wykonywać, w zarzutach do opinii biegłych ortopedy i neurologa podniósł jedynie trudności z samodzielnym poruszaniem się poza domem. Konieczna pomoc (asysta) drugiej osoby w takiej sytuacji nie odpowiada jednak definicji opieki, a jedynie częściowej pomocy czyli przesłance umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Dla przyjęcia niezdolności do samodzielnej egzystencji konieczne jest stwierdzenie, że niepełnosprawny wymaga zarówno pielęgnacji czyli zapewnienia możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp., jak i pomocy w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego. Wskazane przesłanki muszą występować łącznie (por. wyroki Sądów Apelacyjnych: w B. z dnia 18 lutego 2014r. III AUa 211/13, LEX nr 1437853 i w Ł. z dnia 29 października 2013r. III AUa 230/13, LEX 1400349).

Sąd nie znalazł podstaw do dopuszczenia w sprawie dowodu z opinii biegłych innych jeszcze specjalności. Pamiętać należy, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wydatki ponosi Skarb Państwa. Decyzja o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych określonych specjalności powinna więc znajdować podstawy w dokumentacji dotyczącej stanu zdrowia strony, potwierdzającej istnienie określonych schorzeń i to w nasileniu wpływającym na funkcjonowanie w życiu codziennym i zawodowym.

Podkreślenia wymaga, iż choć żaden przepis nie wyłącza w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych stosowania art. 316 § 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd wydaje wyrok biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, to jednak postępowanie to jest postępowaniem odrębnym, specyficznym - dotyczy badania przez sąd prawidłowości decyzji (orzeczenia) organu rentowego, co oznacza, co do zasady, odnoszenie się do stanu rzeczy z daty jej (jego) wydania. Świadczy o tym też treść art. 477 § 4 – 6 k.p.c. Sąd pełni funkcję kontrolną, co oznacza w sprawach dotyczących stopnia niepełnosprawności, iż nie powinien uwzględniać nowych okoliczności powstałych już na pewnym etapie procesu. Pamiętać należy, iż orzeczenie o niepełnosprawności odnosi się do stanu zdrowia występującego z wnioskiem z daty wydania tego orzeczenia i określa zawsze jeden (istniejący w danej chwili) stopień niepełnosprawności, nie ustala zaś różnych stopni niepełnosprawności na różne okresy. Zmiany w stanie zdrowia zainteresowanego, do jakich doszło po wydaniu orzeczenia stanowią podstawę do wystąpienia z ponownym wnioskiem zgodnie z § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności. Z powyższych względów ewentualna zmiana w stanie zdrowia odwołującej się (nie będąca nową okolicznością w rozumieniu art. 477 § 6 k.p.c., por. chociażby postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 czerwca 2014r. III AUz 63/14, LEX nr 1474851), nie może mieć znaczenia dla wyniku procesu.

Mając na uwadze powyższe sąd nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia w zakresie stopnia niepełnosprawności.

Tylko na marginesie sąd wskazuje, że dowód z opinii biegłego podlega szczególnej ocenie, bowiem sąd, nie mając wiadomości specjalnych, może oceniać jedynie logiczność wypowiedzi biegłego. Ocena dowodu z opinii biegłego nie jest dokonywana według kryterium wiarygodności w tym znaczeniu, że nie można „nie dać wiary biegłemu”. Opinia biegłego podlega tak jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c. należy jednak wyróżnić szczególnie dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, jakkolwiek opinia biegłych jest oparta na wiadomościach specjalnych, to podlega ona ocenie sądu w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał. Wskazać należy że sąd nie jest zobowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego przekonała strony sporu. Wystarczy zatem, że jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt VACa 723/15).

Odwołujący domagał się przyznania uprawnień określonych w art. 8 ust. 3 a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.)

W myśl zaś art. 6 b ust. 3 pkt 9 w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące w szczególności spełniania przez osobę

niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna). Ponadto zgodnie z art. 8 ust. 3a pkt 1 z dnia 20 czerwca 1997 r. ustawy Prawo o ruchu drogowym kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

W odróżnieniu od przepisu obowiązującego do 1 lipca 2014 r. obecnie tylko znacznie ograniczona możliwość poruszania się może stanowić przesłankę przyznania karty parkingowej.

W myśl § 5 ust. 1 rozporządzenia rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności, przy ocenie konieczności korzystania przez osobę zainteresowaną z ulg i uprawnień bierze się pod uwagę, czy naruszenie sprawności organizmu stanowi utrudnienie w funkcjonowaniu osoby, które uzasadnia korzystanie z odpowiedniego zakresu i rodzaju ulg i uprawnień przysługujących na podstawie odrębnych przepisów.

Wnioskodawca ma orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności z uwagi na schorzenia narządu ruchu 05-R, natomiast z opinii biegłych wprost wynika, że nie ma znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się, co odpowiadało ustaleniom dokonany przez organy orzekające.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć odwołującemu,
3. przedłożyć z apelacją lub za 21 dni.

23.09.2016